

นักเขียนสมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์

Restoration Authors

โดยทั่วไปแล้วสมัยนี้คือระหว่างปี ค.ศ. 1660-1700 เป็นระยะที่สภามีอำนาจมากขึ้น และเกิดพรรคการเมืองที่ยิ่งใหญ่ขึ้นหลายพรรค มีการขยายอาณาดินและการค้าในอินเดีย อเมริกา และหมู่เกาะอินเดียตะวันตก อำนาจทางทะเลของอังกฤษเพิ่มขึ้น มีการสร้างรัฐเพนซิลเวเนีย และแคโรไลนาในอเมริกา มีการบูรณะนครลอนดอน หลังจากเกิดกาฬโรคครั้งใหญ่ในปี 1665 และไฟไหม้ครั้งใหญ่ในปี 1666 ได้เกิดการปฏิวัติโดยไม่มีกษัตริย์ขึ้นในปี 1688 และนโยบายต่างประเทศโดยทั่วไปก็มีการพัฒนาขึ้น กษัตริย์ที่ปกครองอังกฤษในสมัยนี้ก็ ได้แก่ พระเจ้าชาร์ลส์ ที่ 2 (1660-1685) พระเจ้าเจมส์ที่ 2 (1685-1688) กับ พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 และพระนางแมรีที่ 2 (1689-1702)

ความเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับวรรณคดีในสมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์

กวีนิพนธ์ ลักษณะที่เด่นของกวีนิพนธ์เป็นแบบนีโอคลาสสิก งานเขียนแบบ lyric มักไม่เป็นธรรมชาติ ในด้านความคิดและขาดความคิดริเริ่ม รูปแบบที่เป็นที่นิยมคือ ode ซึ่งตรงย่น ชำนาญมาก และงานเขียนแบบเสียดสีประชดประชัน ที่เด่นที่สุดคือ การพัฒนา heroic couplet ขึ้นมา

ในด้านของกวีนิพนธ์นั้น กวีแบบ lyric ที่สำคัญคือ Edmund Waller ซึ่งเขียนแบบง่าย ๆ โดยใช้รูปแบบที่ไม่มีที่ติ แต่ขาดความเร้าร้อน เขาอาจจะไม่ได้สร้างรูปแบบที่เรียกว่า Closed couplet ขึ้นมา แต่อย่างน้อยเขาก็ได้ช่วยทำให้รูปแบบนี้แพร่หลาย จนกระทั่งมันสมบูรณ์แบบในงานของ Dryden และ Pope กวีในราชสำนักก็มีเช่น Earl of Rochester และ Lord Buckhurst ส่วนกวีประเภทเสียดสีก็มี Samuel Butler ซึ่งประพันธ์งานชิ้นสำคัญคือ **Hudibras** อันเป็นงานเสียดสีพวก Roundheads

ร้อยแก้ว สมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์เป็นยุคของร้อยแก้ว ความอยากรู้อยากเห็นทางวิทยาศาสตร์ และการครุ่นคิดทางปรัชญาเข้ามาแทนที่การปลดปล่อยทางอารมณ์และจินตนาการอันสูงส่ง แม้แต่กวีนิพนธ์สมัยนี้ก็ยังมีลักษณะของร้อยแก้ว ในขณะที่ร้อยแก้วของยุคนี้พยายามขจัดความฟุ่มเฟือยในการใช้ถ้อยคำ ในความเรียง บันทึกและประวัติศาสตร์ในบทความเชิงวิจารณ์ วิทยาศาสตร์ และปรัชญาจะเห็นแนวโน้มที่ไปสิ้นสุดลงในสมัยออกัสตัน นั่นก็คือ การเน้นรูปแบบ ความรื่น

หุ และความชัดเจน ความสง่า มีการควบคุมและความง่ายแบบเป็นกันเอง นักเขียนสมัยคีนส์ ราชบัลลังก์เป็นผู้ริเริ่มพัฒนาสไตล์การเขียนร้อยแก้วแบบสมัยใหม่ขึ้นมา

ทางด้านร้อยแก้วนั้น นักเขียนสตรีเริ่มมีบทบาทเช่น Lucy Hutchinson ผู้เขียนชีวประวัติ และจดหมาย Thomas Rymer ซึ่งเขียนบทวิจารณ์ตามหลักของแอริสโตเติลโดยเน้นสามัญสำนึก ส่วนนักเขียนเกี่ยวกับศาสนาที่สำคัญก็คือ John Bunyan ทางด้านปรัชญาก็มี Thomas Hobbes ผู้เขียนงานเป็นภาษาอังกฤษและละตินไว้มาก รวมทั้งการแปลงานของ Homer ด้วย Hobbes เห็นว่ารูปแบบที่สมบูรณ์แบบที่สุดของรัฐบาลพลเรือนคือ สมบูรณาญาสิทธิราชและทุกคนจะต้องยอมอยู่ใต้การปกครองเช่นนี้โดยไม่มีคำถามใด ๆ ทั้งสิ้น ความเชื่อนี้ไปกันได้กับวัตถุนิยมอย่างเคร่งครัดของเขา John Locke ซึ่งเป็นปรัชญาเมธีที่มีอิทธิพลมากที่สุด ในสมัยของเขาเป็นนักเขียนเกี่ยวกับการเมืองด้วย มาตรฐานของเขาคือ ความจริงและการใช้ประโยชน์ เหตุผลคือวิธีการที่เขาใช้ เขาได้ชื่อว่าเป็นผู้ก่อตั้ง empirical psychology¹ สำหรับ Samuel Pepys นั้นมีชื่อทางด้าน การเขียนบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน

ละคร ในปี ค.ศ. 1642 โรงละครถูกสั่งปิดเป็นทางการและไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดอีก จนกระทั่งปี 1660 อิทธิพลต่างประเทศที่มีต่อละครในสมัยนี้มาจากสเปนและโดยเฉพาะจาก ฝรั่งเศส ละครนั้นมีหลายประเภท คือ

1. Heroic Play ซึ่งมีลักษณะสำคัญคือ ตัวเอกของเรื่องต้องเป็นวีรบุรุษที่ไร้ข้อตำหนิ มีความวุ่นวายเกี่ยวกับความรัก และการแสดงออกซึ่งอารมณ์อันรุนแรงในรูปของ rhymed couplets รูปแบบของละครที่มาจากต่างประเทศนี้คงอยู่ไม่นาน และใช้วาทศิลป์ที่ซ้ำซาก การแสดงที่ดุเดือด รวมทั้งเพลง ระบำ ฉากที่วิจิตรพิสดาร
2. The Comedy of Manners ความจริงข้อหนึ่งก็คือ มีความรู้สึกต่อต้านพวกพิวริตัน สอดแทรกอยู่ในวรรณกรรมในรัชสมัยของชาร์ลส์ที่ 2 จุดสุดยอดของการต่อสู้อย่างรุนแรงระหว่างสติปัญญากับศีลธรรมจรรยา นั้นจะพบได้ในละครตลก ละครแบบใหม่ซึ่งพัฒนามาจากงานของ Jonson และ Middleton กับ Beaumont และ Fletcher นั้น ได้รับอิทธิพลมากจากละครตลกร่วมสมัยในฝรั่งเศสมันแสดงภาพผิวเผินของชีวิตของข้าราชการสำนักและชนในชั้นนั้นในบรรยากาศที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ เรื่องรักใคร่ก็ถูกนำมาแสดงแบบไม่มีศีลธรรมอย่างหน้าตาเฉย สไตล์ไม่เป็นธรรมชาติ บทสนทนาเฉียบคมราวกับใบมีด ที่น่าสังเกตคือ การแสดงเป็นธรรมชาติมากขึ้น
3. Tragedy โศกนาฏกรรมสมัยคีนส์ ราชบัลลังก์ ถูกนำเสนอในรูปของกรีนินท์ซึ่งมักจะไม่ถึงขั้น ดังนั้น มันจึงน้อย ๆ และน่าเบื่อ

1. จิตวิทยาที่อาศัยการทดลอง การสังเกต และประสบการณ์เป็นหลัก

ในด้านละครนั้นนักแต่งโศกนาฏกรรมที่มีชื่อได้แก่ Nicholas Rowe ซึ่งเน้นทางด้านศีลธรรมจรรยาผิดกับนักแต่งบทละครของสมัยคีนส์ราชบัลลังก์คนอื่น ๆ ทางด้านสุนาฏกรรมนั้นก็มี William Wycherley ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้ริเริ่มสุนาฏกรรมสมัยคีนส์ราชบัลลังก์และบิดาแห่งสุนาฏกรรมอังกฤษสมัยใหม่ สไตล์ของเขาตรงไปตรงมาและมีชีวิตชีวา บทสนทนาเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจ มีความแหลมคมทางปัญญาอย่างจริงจัง ส่วน William Congreve ซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในทางที่คัดค้าน comedy of repartee¹ และ comedy of manners นั้น มีอิทธิพลไม่กว้างขวางและไม่ยืนนาน

1. ละครที่มีบทเจรจาเยียบคมและฉับไว

John Dryden (1631-1700)

ชีวิต

ดรายนเกิดเป็นผู้เป็นทั้งกวี นักแต่งบทละคร และนักวิจารณ์ เกิดที่ Aldwinkle Rectory ในนอร์ธแฮมพตันไชร์ บิดามารดามาจากตระกูลที่มีฐานะและเป็นพวกพิวริตันทั้งในด้านการเมืองและศาสนา ได้รับการศึกษาที่โรงเรียนเวสมินสเตอร์ และที่ Trinity College เคมบริดจ์ เมื่อสมัยเรียนหนังสืออยู่เขามีผลงานเขียนที่ไม่ค่อยจะได้ผลเท่าไรนักทางด้านร้อยกรอง สมัยคั้นสูราชบัลลังก์นำมาซึ่งการรื้อฟื้นความสนใจในการละครในรูปแบบที่ดัดด้อยที่สุดของมัน ดรายนก็ได้แต่งบทละครอยู่หลายปี เขาได้ประพันธ์งานประเภทต่าง ๆ ไว้มากรวมทั้งบทวิจารณ์ด้วย ในปี 1670 เขาได้รับตำแหน่ง Poet Laureate¹ และ Historiographer² Royal พร้อมทั้งเบี้ยหวัดเงินปี ดรายนจึงอยู่ในฐานะที่ร่ำรวยพอสมควร ความผันผวนทางการเมืองซึ่งเข้าสู่จุดวิกฤตทำให้ดรายนผลิตผลงานเสียดสีทางการเมืองขึ้นมาใน **Absalom and Achitophel** และบทกวีอื่น ๆ ในปี 1686 ดรายนเปลี่ยนความเชื่อไปนับถือนิกายโรมันคาทอลิก และเมื่อมีการปฏิวัติเกิดขึ้นดรายนก็ถูกถอดจากตำแหน่งต่าง ๆ รวมทั้งตำแหน่ง Poet Laureate ด้วย ในระยะหลัง ๆ เขาหันไปจับงานแปลซึ่งก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี เมื่อเสียชีวิตลงในปี 1700 เขาก็ถูกฝังไว้ที่ Westminster Abbey ใกล้ ๆ กับชอเซอร์

งาน

ร้อยแก้วของสมัยพระนางอลิซาเบธนั้นแม้จะมีส่วนดีมากแต่ก็อ่านยาก ไม่สามารถจะนำไปใช้เล่าเรื่องธรรมดา หรืออธิบายอะไรให้ชัดเจนได้ ในระหว่างศตวรรษที่ 17 มีแนวโน้มที่จะเขียนภาษาอังกฤษให้ง่ายขึ้นซึ่งเราจะพบได้ในงานของดรายนในตอนปลายของศตวรรษ

เราจะเห็นท่วงทำนองง่าย ๆ ตรงไปตรงมาได้จากพระคัมภีร์และหนังสือสวดมนต์ อิทธิพลของหนังสือเหล่านี้สอดคล้องกับธรรมเนียมนิยมของพวกพิวริตันและโปรเทสแตนต์ในอังกฤษ ซึ่งต่อต้านท่วงทำนองที่หรูหราและวิจิตรพิสดารในการเทศน์และการเขียน บทเทศน์นั้นควรจะง่าย ๆ ใช้อุปมาอุปมัยที่ง่ายและใช้แล้วทำให้เข้าใจเรื่องได้ดีขึ้นไม่ใช่ใส่เข้าไปเพื่อแสดงความสามารถของผู้ประพันธ์ คำพูดก็ควรเป็นคำพูดง่าย ๆ ที่คนธรรมดา ๆ จะเข้าใจได้ไม่คงแก่เรียนเกินไป ไม่ควรใช้ประโยคยาว ๆ ซึ่งจะต้องอ่านจนจบจึงจะได้รับความหมายที่สมบูรณ์ หรือที่เรียกว่า “periodic sentence” ซึ่งบัดนี้ก็ล้าสมัยแล้ว มีแนวโน้มในตอนปลายศตวรรษที่ 17 ว่าร้อยแก้วค่อนข้างจะใกล้เคียงกับคำพูดธรรมดาสามัญ มีแนวโน้มตามธรรมชาติในประวัติของภาษาและ

1. กวีที่ได้รับแต่งตั้งจากษัตริย์เนื่องจากความเลอเลิศของ พจน์ของเขา

2. นักเขียนประวัติศาสตร์ประจำราชสำนัก

วรรณคดีที่คนรุ่นหลังจะไม่ยอมรับธรรมเนียมนิยมทางวรรณคดีของคนรุ่นก่อน โดยมีข้ออ้างว่า มันไม่เป็นธรรมชาติ เช่น การที่พวกอลิซาเบ็ธันจะเปรียบเทียบดวงตาของหญิงสาวกับดวงดาว แก้มกับกุหลาบ ฟันกับไข่มุก ฯลฯ แนวโน้มในการเขียนร้อยกรองมีอิทธิพลต่อร้อยแก้ว เมื่อถึงปลายศตวรรษ นักเขียนร้อยแก้วต่างก็พากันเขียนให้เป็นธรรมชาติแบบเดียวกับบทสนทนา ข้อเสนอสนับสนุนแนวการเขียนนี้มาจากนักวิทยาศาสตร์ซึ่งค้นพบกฎเกณฑ์ใหม่ ๆ ในการเขียนรายงานต่าง ๆ นั้น ราชบัณฑิตยสภาบัญญัติไว้ว่าข้อความจะต้องเขียนอย่างกระจ่างชัดโดยไม่ใช้กลไกทางวาทศิลป์ใด ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อสิ้นศตวรรษที่ 17 ท่วงทำนองการเขียนง่าย ๆ ก็กลายเป็นสิ่งปกติธรรมดาไปในการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้นำในทางวรรณกรรมก็คือ จอห์น ดรายเด็น งานร้อยแก้วส่วนมากของเขาเป็นบทหน้าที่เขียนแนะนำบทละครและเรียงความของเขา รูปประโยคของเขาไม่เคยสมดุลงันคำพูดที่เขาใช้ดูจะเป็นการบังเอิญแต่ก็ถูกที่ถูกต้อง แม้จะดูง่าย ๆ แต่ก็ไม่มีอะไรที่ขาดน้ำหนัก การใช้อุปมาอุปมัยของเขาเป็นที่เข้าใจได้ จึงไม่น่าประหลาดใจเลยว่างานของดรายเด็นจะคู่กันสมัยผู้อ่านสมัยปัจจุบันอ่านแล้วเข้าใจได้ง่าย อันเป็นเหตุให้นักประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษกำหนดว่ารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษสมัยใหม่นั้นมีกำเนิดมาตั้งแต่ตอนสมัยปลายศตวรรษที่ 17 แต่แม้ว่าดรายเด็นจะต้องการเป็นธรรมชาติอย่างง่าย ๆ เขาก็ยังรักความสง่างาม เขาเห็นว่าการที่เชคสเปียร์นำเอาคำพูด หรือ การแสดงของชาวบ้านที่ต่ำต้อยมาใส่ในบทละครนั้นเป็นการไม่สมควร มาตรฐานสำหรับดรายเด็นคือ ภาษาราชสำนักและภาษาของสุภาพชน ท่วงทำนองการแต่งของเขากระจ่างชัด

1. งานร้อยแก้วของดรายเด็นส่วนมากเป็นประเภทเรียงความและบทนำเชิงวิจารณ์ แม้จะเรียบเขียนและมีโครงสร้างที่ไม่ดีนัก ร้อยแก้วของเขาก็เป็นตัวแทนของงานที่เขียนแบบไม่เป็นทางการที่ผิดกันกับแบบที่รู้จักกันในอังกฤษเป็นเวลาถึง 2 ศตวรรษมาแล้ว สไตล์ของเขาใช้ประโยคที่กระชับและลำดับคำที่เป็นธรรมชาติ และความกระตือรือร้นทางวรรณกรรม มีผู้กล่าวกันว่างานที่ดีที่สุดของดรายเด็นคือ ร้อยแก้ว แต่ถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องแล้วงานวิจารณ์วรรณคดีของเขาต่างหากที่ทำให้เขามีชื่อเสียงขึ้นมาในฐานะนักเขียน

2. ทางด้านวรรณคดีวิจารณ์นั้นที่สำคัญก็คือ **An Essay of Dramatic Poesy** ซึ่งเขาแต่งให้บุคคล 4 คนอภิปรายกันว่านักเขียนโบราณเหนือกว่านักเขียนสมัยใหม่หรือไม่ และรสนิยมของพวกอลิซาเบ็ธันในเรื่องละครนั้นควรเป็นไปตามแบบฉบับฝรั่งเศสหรือไม่ แต่จุดประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อสนับสนุนให้มีการใช้สัมผัสในละครและเพื่อให้เห็นว่าละครอังกฤษนั้นเหนือกว่าละครฝรั่งเศส เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของลีลาการเขียนร้อยแก้วและอำนาจในการวิจารณ์ของเขา

3. กวีนิพนธ์ของเขามีคุณลักษณะของละคร นั่นก็คือเพลงที่อยู่ในระดับปานกลางและ

การขาดการแสดงออกของอารมณ์ที่แตกต่างกัน แต่ odes ของเขาดีเด่นมากในฐานะนักเสียดสี นั้นเขาไม่มีคู่แข่ง เขาสามารถใช้ heroic couplet ได้อย่างดีเยี่ยมจนมันกลายเป็นสมัยนิยมไปในการเขียนบทกลอนเสียดสี

งานเขียนของดรายเด็นทางกวีนิพนธ์ที่สำคัญก็มี **Absalom and Achitophel** ซึ่งเป็นงานเสียดสีทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เขียนเป็นร้อยกรองในภาษาอังกฤษดัดแปลงมาจากพระคัมภีร์ตอนที่ Absalom กบฏต่อต้านกษัตริย์เดวิด แต่นำมาทำให้เข้ากับสถานการณ์ในอังกฤษ นอกจากงานเสียดสีแล้วยังมีงานอิงศาสนาและงานประเภท odes ด้วย ในด้านการโต้แย้ง การเสียดสีแล้วดรายเด็นหาคู่แข่งมิได้ในวงวรรณกรรม

4. ทางด้านละครนั้นเขาประพันธ์ไว้หลายชนิดทั้ง heroic plays, comedies, tragi-comedies และ Tragedies

ดรายเด็นแสดงให้เห็นความเชี่ยวชาญของเขาในการสร้างสถานการณ์และประเภทของการแสดงที่ผู้ชมที่ค่อนข้างจะเสเพลของเขาเรียกร้อง ความหยาบโลนในงานของเขาเป็นไปอย่างจริงจังโดยเฉพาะในสุนทรพจน์มักจะมีข้อความที่เป็นสองง่ามสองแ่ง ละครของเขาค่อนข้างจะตลกไปกฮาและการแสดงก็เกินไป แต่บางครั้งก็แสดงให้เห็นความคิดที่กระจ่างชัดและร้อยกรองที่ดีเด่น

5. นอกจากนั้นเขายังได้แปลงานประเภทคลาสสิกไว้มากด้วยกัน เช่น **Fables Ancient and Modern** อันเป็นการเล่าเรื่องจาก Homer, Ovid, Boccaccio และ Chaucer เป็นร้อยกรอง และในคำนำของงานชิ้นนี้ ดรายเด็นก็ได้กล่าวออกตัวเกี่ยวกับชีวิตและผลงานของเขา นับว่าเป็นงานร้อยแก้วที่ดีที่สุดของเขา

อาจเป็นเพราะความผิดแผกแตกต่างมากมายในตัวดรายเด็นที่ทำให้เขาเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ดรายเด็นเหนือกว่าเพื่อนร่วมสมัยของเขาในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นนิยาย เรื่องเสียดสี prologue,¹ epilogue,² odes³ เพลงบทกวีทางศาสนา งานแปล โศกนาฏกรรม heroic drama และอุปรากร ยกเว้นสุนทรพจน์เท่านั้น

1. บทนำของละครหรือกวีนิพนธ์

2. บทสรุปของละคร มักจะเป็นการที่ตัวละครตัวหนึ่งให้ข้อสังเกตกับผู้ชม

3. บทกวีที่แสดงออกซึ่งความรู้สึกที่สูงส่งและลีลาการเขียนที่สง่างาม

On Geoffrey Chaucer : งานวิจารณ์ของดรายเด็นขึ้นนี้เป็นการเปรียบเทียบกวีโรมัน Ovid กับกวีอังกฤษคือ Chaucer ว่ามีความคล้ายคลึงกันทั้งในด้านการศึกษาอบรม ชีวิตความเป็นอยู่และในด้านการเขียนของคนทั้งสอง ทั้งคู่มีความรู้ทางดาราศาสตร์ สามารถแต่งหนังสือได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ก็ไม่มีความคิดริเริ่มเท่าใดนัก ต่างก็ใช้นักเขียนโบราณเป็นต้นแบบ แต่ชอเซอร์มีความสามารถมากกว่าที่ยังแต่งเรื่องเองบ้าง ทั้งคู่เข้าใจตัวละครของเขาอย่างดีเยี่ยม สามารถวาดภาพให้ผู้อ่านเห็นได้อย่างชัดเจน แต่ดรายเด็นเห็นว่าชอเซอร์เขียนเป็นธรรมชาติมากกว่าโอวิด โดยเฉพาะในการใช้ถ้อยคำ ชอเซอร์เขียนง่าย ๆ และเหมาะสมในทุกหัวข้อ เขารู้ว่าควรเขียนอะไรอย่างไรและเมื่อไร

ชอเซอร์เลียนแบบธรรมชาติอย่างใกล้ชิด ถ้าหากร้อยกรองของเขาจะมีข้อบกพร่องบ้างก็ต้องยกประโยชน์ให้ว่ากวีนิพนธ์ในสมัยของชอเซอร์ยังอยู่ในขั้นแรกเริ่มเท่านั้น เขาได้เป็นกวีประจำพระองค์ของกษัตริย์อังกฤษถึง 3 องค์ด้วยกัน ในด้านศาสนานั้นชอเซอร์โจมตีความเหลวแหลกของนักบวชในสมัยของเขาแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่นับถือในศาสนา เพราะเขาก็ได้แสดงความชื่นชมกับพระที่ดั่งอย่าง The Good Parson เขามีความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากเรื่อง **Canterbury Tales** ซึ่งสะท้อนภาพสังคมอังกฤษทุกระดับในสมัยของเขา ตัวละครของเขาแต่ละตัวโดดเด่นขึ้นมาเป็นตัวของตัวเองทั้งในด้านรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอ เรื่องที่แต่ละคนเล่าก็เหมาะสมกับแต่ละบุคคล ตัวละครของชอเซอร์นั้นเราสามารถจะพบได้แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ ในสังคมของเราเองเนื่องจากมนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์อยู่ ไม่ว่าอะไรจะเปลี่ยนไปธรรมชาติของมนุษย์ก็ยังคงเหมือนเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลง

On Geoffrey Chaucer

WITH OVID ENDED the Golden age of the Roman tongue; from Chaucer the purity of the English tongue began. The manners of the poets were not unlike. Both of them were well-bred, well-natured, amorous, and libertine, at least in their writings: it may be also in their lives. Their studies were the same, philosophy and philology. Both of them were knowing in astronomy; of which Ovid's books of the Roman Feasts, and Chaucer's Treatise of the Astrolabe. are sufficient witnesses. But Chaucer was likewise an astrologer, as were Virgil, Horace, Persius, and Manilius. Both writ with wonderful facility and clearness; neither were great inventors: for Ovid only copied the Grecian fables, and most of Chaucer's stories were taken from his Italian contemporaries, or their predecessors. Boccace his Decameron was first published, and from thence our Englishman has borrowed many of his Canterbury Tales; yet that of Palamon and Arcite was written, in all probability, by some Italian wit, in a former age, as I shall prove hereafter. The tale of Griselda was the invention of Petrarch; by him sent to Boccace, from whom it came to Chaucer. Troilus and Criseyde was also written by a Lombard author, but much amplified by our English translator, as well beautified; the genius of our countrymen, in general, being rather to improve an invention than to invent themselves, as is evident not only in our poetry, but in many of our manufactures. I find I have anticipated already, and taken up from Boccace before I come to him; but there is so much less behind; and I am of the temper of most kings, who love to be in debt, are all for present money, no matter how they pay it afterwards; besides, the nature of a preface is rambling, never wholly out of the way, nor in it. This I have learned from the practice of honest Montaigne, and return at my pleasure to Ovid and Chaucer, of whom I have little more to say.

Both of them built on the inventions of other men; Yet since Chaucer had something of his own, as The Wife of Bath's Tale, The Cock and the Fox, which I have translated, and some others, I may justly give our countryman the precedence in that part; since I can remember nothing of Ovid which was wholly his. Both of them understood the manners, under which name I comprehend the passions, and, in a larger sense, the descriptions of persons, and their very habits. For an example, I see Baucis and Philemon as perfectly before me, as if some ancient painter had drawn them; and all the pilgrims in the Canterbury Tales, their humors, their features, and the very dress, as distinctly as if I had supped with them at the Tabard in Southwark. Yet even there, too, the figures of Chaucer are much more lively, and set in a better; which though I have not time to prove, Yet I appeal to the reader, and am sure he will clear me from partiality. The thoughts and words remain to be considered in the comparison of the two poets, and I have saved myself one-half of that labor, by owning that Ovid lived when the Roman tongue was in its meridian; Chaucer, in the dawning of our language; therefore that part of the comparison stands not on an equal foot, any more than the diction of Ennius and Ovid, or of Chaucer and our present English. The words are given up, as a post not to be defended in our poet, because he wanted the modern art of fortifying. The thoughts remain to be considered; and they are to be measured only by their propriety; that is, as they flow more or less naturally from the persons described, on such and such occasions. The vulgar judges, which are nine parts in ten of all

nations, who call conceits and jingles wit, who see Ovid full of them and Chaucer altogether without them, will think me little less than mad for preferring the Englishman to the Roman. Yet, with their leave, I must presume to say that the things they admire are only glittering trifles, and so far from being witty, that in a serious poem they are nauseous, because they are unnatural. would any man who is ready to die for love describe his passion like Narcissus? Would he think of *inopem me copia lecit*,¹ and a dozen more of such expressions, poured on the neck of one another, and signifying all the same thing? If this were wit, was this a time to be witty, when the poor wretch was in the agony of death? This is just John Littlewit, in *Bartholomew Fair*,² who had a conceit (as he tells you) left him in his misery; a miserable conceit. On these occasions the poet should endeavor to raise pity; but, instead of this, Ovid is tickling you to laugh. Virgil never made use of such machines when he was moving you to commiserate the death of Dido: he would not destroy what he was building. Chaucer makes Arcite violent in his love, and unjust in the pursuit of it; yet when he came to die, he made him think more reasonably: he repents not of his love, for that had altered his character; but acknowledges the injustice of his proceedings, and resigns Emilia to Palamon. What would Ovid have done on this occasion? He would certainly have made Arcite witty on his death-bed; he had complained he was further off from possession, by being so near, and a thousand such boyisms,³ which Chaucer rejected as below the dignity of the subject. They who think otherwise, would, by the same reason, prefer Lucan and Ovid to Homer and Virgil, and Martial to all four of them. As for the turn of words, in which Ovid particularly excells all poets, they are sometimes a fault and sometimes a beauty, as they are used properly or improperly; but in strong passions always to be shunned, because passions are serious, and will admit no playing. The French have a high value for them; and, I confess, they are often what they call delicate, when they are introduced with judgment; but Chaucer writ with more simplicity, and followed nature more closely than to use them. I have thus far, to the best of my knowledge, been an upright judge betwixt the parties in competition, not meddling with the design nor the disposition of it; because the design was not their own; and in the disposing of it they were equal. It remains that I say somewhat of Chaucer in particular.

In the first place, as he is the father of English poetry, so I hold him in the same degree of veneration as the Grecians held Homer, or the Romans Virgil. He is a perpetual fountain of good sense; learned in all sciences; and, therefore, speaks properly on all subjects. As he knew what to say, so he knows also when to leave off; a continence which is practiced by few writers and scarcely by any of the ancients, excepting Virgil and Horace. One of our late great poets⁴ is sunk in his reputation, because he could never forgive any conceit which came in his way; but swept like a drag-net, great and small. There was plenty enough, but the dishes were ill sorted; whole pyramids of sweetmeats for boys and women, but little of solid meat for men. All this proceeded not from any want of knowledge, but of judgment. Neither did he want that in discerning the

1. My wealth makes me poor.---Ed.

2. By Ben Jonson.---Ed.

3. Trivialities.---Ed.

4. Abraham Cowley.

beauties and faults of other poets, but only indulged himself in the luxury of writing; and perhaps knew it was a fault, but hoped the reader would not find it. For this reason, though he must always be thought a great poet, he is no longer esteemed a good writer; and for ten impressions which his works have had in so many successive years, yet at present a hundred books are scarcely purchased once a twelve-month; for, as my last lord Rochester said, though somewhat profanely, "Not being of God, he could not stand."

Chaucer followed nature everywhere; but was never so bold to go beyond her; and there is a great difference of being poeta and nimis poeta,⁵ if we may believe Catullus, as much as betwixt a modest behavior and affectation. The verse of Chaucer, I confess, is not harmonious to us; but 'tis like the eloquence of one whom Tacitus commends, it was auribus istius temporis accommodata;⁶ they who lived with him, and some time after him, thought it musical; and it continues so, even in our judgement, if compared with the numbers of Lydgate and Gower, his contemporaries; there is the rude sweetness of a Scotch tune in it, which is natural and pleasing, though not perfect. 'Tis true, I cannot go so far as he who published the last edition of him;⁷ for he would make us believe the fault is in our ears, and that there were really ten syllables in a verse where we find but nine; but this opinion is not worth confuting; 'tis so gross and obvious an error that common sense (which is a rule in everything but matters of faith and revelation) must convince the reader that equality of numbers in every verse which we call heroic was either not known, or not always practiced in Chaucer's age. It were an easy matter to produce some thousands of his verses which are lame for want of half a foot, and sometimes a whole one, and which no pronunciation can make otherwise. We can only say that he lived in the infancy of our poetry, and that nothing is brought to perfection at the first. We must be children before we grow men. There was an Ennius, and in process of time a Lucilius, and a Lucretius before Virgil and Horace; even after Chaucer there was a Spenser, a Harington, a Fairfax, before Waller and Denham were in being; and our numbers were in their nonage till these last appeared. I need say little of his parentage, life, and fortunes; they are to be found at large in all the editions of his works. He was employed abroad, and favored by Edward the Third, Richard the Second, and Henry the Fourth, and was poet, as I suppose, to all three of them. In Richard's time, I doubt, he was a little dipped in the rebellion of the Commons; and being brother-in-law to John of Gaunt, it was no wonder if he followed the fortunes of that family; and was well with Henry the Fourth when he had deposed his predecessor. Neither is it to be admired that Henry, who was a wise as well as a valiant prince, who claimed by succession, and was sensible that his title was not sound, but was rightfully in Mortimer, who had married the heir of York; it was not to be admired, I say, if that great politician should be pleased to have the greatest wit of those times in his interests, and to be the trumpet of his praises. Augustus had given him the example, by the advice of Maecenas, who recommended Virgil and Horace to him; whose praises helped to make him popular while he was alive, and after his death have made him precious to posterity. As for the religion of our poet, he seems

5. Too much of a poet. --Ed.

6. Suited to the ears of another age. --Ed.

7. Thomas Speght.

to have some little bias towards the opinions of Wycliffe after John of Gaunt his patron; somewhat of which appears in the tale of Piers Plowmen; yet I cannot blame him for inveighing so sharply against the vices of the clergy in his age : their pride, their ambitions, their pomp, their avarice, their worldly interest, deserved the lashes which he gave them, both in that and in most of his Canterbury Tales. Neither has his contemporary Boccace spared them; yet both those poets lived in much esteem with good and holy men in orders, for the scandal which is given by particular priests reflects not on the sacred function. Chaucer's Monk, his Canon, and his Friar took not from the character of his Good Parson. A satirical poet is the check of the laymen on bad priests. We are only to take care that we involve not the innocent with the guilty in the same condemnation. The good cannot be too much honored, nor the bad too coarsely used; for the corruption of the best becomes the worst. When a clergyman is whipped, his gown is first taken off, by which the dignity of his order is secured. If he be wrongfully accused, he has his action of slander; and 'tis at the poet's peril if he transgress the law. But they will tell us that all kind of satire, though never so well deserved by particular priests, yet brings the whole order into contempt. Is then the peerage of England anything dishonored when a peer suffers for his treason? If he be libeled or any way defamed, he has his *scandulum magnatum*⁸ to punish the offender. They who use this kind of argument seem to be conscious to themselves of somewhat which has deserved the poet's lash, and are less concerned for their public capacity than for their private; at least there is pride at the bottom of their reasoning. If the faults of men in orders are only to be judged among themselves, they are all in the same sort parties; for, since they say the honor of their order is concerned in every member of it, how can we be sure that they will be impartial judges? How far I may be allowed to speak my opinion in this case, I know not; but I am sure a dispute of nature caused mischief in abundance betwixt a King of England and an Archbishop of Canterbury;⁹ one standing up for the laws of his land, and the other for the honor (as he called it) of God's church; which ended in the murder of the prelate, and in the whipping of his Majesty from post to pillar for his penance. The learned and ingenious Dr. Drake has saved me the labor of inquiring into the esteem and reverence which the priests have had of old; and I would rather extend than diminish any part of it; yet I must needs say that when a priest provokes me without any occasion given him, I have no reason, unless it be the charity of a Christian, to forgive him : *prior laesit*¹⁰ is justification sufficient in the civil law. If I answer him in his own language, self-defense I am sure must be allowed me; and if I carry it further, even to a sharp recrimination, somewhat may be indulged to human frailty. Yet my resentment has not wrought so far but that I have followed Chaucer in his character of a holy man, and have enlarged on that subject with some pleasure, reserving to myself the right, if I shall think fit hereafter, to describe another sort of priests, such as are more easily to be found than the Good Parson; such as have given the last blow to Christianity in this age by a practice so contrary to their doctrine. But this will keep cold till another time. In the meanwhile, I take up Chaucer where I left him.

8. A legal term, meaning the offense of speaking slanderously of high personages, including clergymen. --Ed.

9. Henry II and Thomas a Becket.

10. Self-defense. --Ed.

He must have been a man of a most wonderful comprehensive nature, because, as it has been truly observed of him, he has taken into the compass of his Canterbury Tales the various manners and humors (as we now call them) of the whole English nation, in his age. Not a single character has escaped him. All his pilgrims are severally distinguished from each other; and not only in their inclinations but in their very physiognomies and persons. Baptista Porta¹¹ could not have described their natures better than by the marks which the poet gives them. The matter and manner of their tales, and of their telling, are so suited to their different educations, humors, and callings that each of them would be improper in any other mouth. Even the grave and serious characters are distinguished by their several sorts of gravity: their discourses are such as belong to their age, their calling, and their breeding; such as are becoming of them, and of them only. Some of his persons are vicious, and some virtuous; some are unlearned, or (as Chaucer calls them) lewd, and some are learned. Even the ribaldry of the low characters is different: the Reeve, the Miller, and the Cook are several men, and distinguished from each other as much as the mincing Lady-Priouress and the broad-speaking, gap-toothed Wife of Bath. But enough of this; there is such a variety of game springing up before me that I am distracted by my choice, and know not which to follow. 'Tis sufficient to say, according to the proverb, that here is God's plenty. We have our forefathers and great-grand-dames all before us as they were in Chaucer's days: their general characters are still remaining in mankind, and even in England, though they are called by other names than those of monks, and friars, and canons, and lady-abbesses, and nuns; for mankind is ever the same, and nothing lost out of nature, though everything is altered.

11. A physician who wrote on physiognomy.

คำถาม

1. อธิบายลักษณะงานเขียนประเภทต่าง ๆ ในสมัยคีนส์สู่ราชบัลลังก์
2. เหตุใดดรายเด็นจึงเหนือกว่าเพื่อนร่วมสมัยของเขาในฐานะนักเขียน
3. งานเขียนประเภทใดของดรายเด็นทำให้เขามีชื่อเสียงมากที่สุด ยกตัวอย่างประกอบ
4. ดรายเด็นแสดงความเป็นชาตินิยมอย่างไรในงานวิจารณ์ชื่อ *On Geoffrey Chaucer*